

Fekete Vince

„EGY NAP ÉLET”

Reggel korán megkezdeni a tejsorban,
onnan átmenni a kenyérsorba,
onnan egy kis szójaszálamiért beugrani a szemközti, amúgy kongó
ABC-be.

Ha már tíz óra elmúlt, pihenésképpen beállni korsó sörre, egy
vizezett halbára, onnan sürgősen átmenni BT (Bulgar Tabac) cigarettáért
a kioszkba, majd WC-papírért egy másik üzletbe.

És ha volt nálunk még pénz, akkor lehetett válogatni, hogy még
milyen sorba,
sorokba álljunk be, oda-e, ahol román farmernadrágot osztanak,
vagy oda,
ahol fordított bőrből készült, ún. Insulated bakancsot.

Közben, két sor között, majszolni a kenyérből, a szójával
készült szálamiból,
és kicsit el is lehetett merengeni ezen a nagyszerű érzésen, a sorban
állás nagyszerű érzésén,
ha figyelmeztetően nem koccantak volna
szatyrunkban, cekkerünkben, valójában pungánkban az
üres üvegek, amelyeket még aznap vissza kellett váltanunk, hogy
legyen még
egy kis lejünk újabb sorba állni. És ha úri

kedvünk úgy tartotta, akár lottózni is lehetett: csak úgy, passzióból,
találomra

beállni különböző sorokba, és hogy
fokozzuk a feszültséget, csak az utolsó percben, az ajtó
előtt kérdezni meg, hogy mit osztanak.

Így aztán könnyen
megtörténhetett az is, hogy a cukorsor helyett a „fagyasztott-csirke
sorba”, vagy a
WC-fertőtlenítőket osztó üzlet elé álltunk
be, vagy az is, hogy Kárpáci cigaretta helyett fél kiló banánt
(ennyit adtak),
fél kiló citromot vagy narancsot vettünk.
Ananász, kivi kizárva,
mert azokkal addig még nem volt érkezésünk megismerkedni.

Aztán az évek során megtanulni a különféle trükköket is,
ha nem akartunk aragázipalack helyett harisnyacsizmát, nekezőr
pótkávé helyett
benzint venni.

Profibbként, előrelátóbbként a
fontosabb sorokba már előző este, de legkésőbb éjfél előtt beállni
pokróccokkal,
bundával, kucsmával, meleg holmival
fölszerelve.

Kis tüzeket is rakni, hogy melegedhessünk,
teácskánkat kortyolgathassuk, és közben arra gondoljunk,
hogy milyen nagyszerű is nekünk, együtt lehetünk, együtt a
sorban, együtt az örömben, a bánatban, a reményben és a

vágyakozásban, miközben lelki szemeink előtt talán már láttuk
is, de láthattuk volna akár azokat a recsegő-ropogó sortüzeket.